"DE KNALPOT" No 5/6 April/mei 1947 Verschijnt Maandelijk
Orgaan van de A.M.S.Club

BOY ECURY

„Groot is een volk dat zijn helden eert"

„Wat, alweer over Boy Ecury" horen wij enkele lezers reeds zeggen. Ja waarde lezers, er is de laatste tijd veel over deze jongeman geschreven en gepraat, maar hij kan niet genoeg geëerd worden. En wij, het enige jeugdblad (door de jeugd verzorgd) meenden niet achter te kunnen blijven. Ook wij willen hem nog die eer bewijzen, die we nog kunnen. We hebben getracht bij zijn plechtige ter aarde bestelling op Aruba nog aanwezig te zijn, maar zijn er niet in geslaagd. Daarom willen we het op deze wijze nog goed maken.

Op 23 April 1922 werd Boy op Aruba geboren en in de St. Franciscuskerk Segundo Jorge Adalberto gedoopt. Hij was het zevende kind van een gezin, dat later zou uitgroeien tot 13 kinderen. Reeds op zeer jonge leeftijd onderscheidde hij zich van zijn makkers door zijn levendigheid en zijn onverschrikkenheid. Als jongen reeds schrok hij voor niets terug.

Nadat hij de lagere school op Aruba doorlopen had, ging hij in 1937, op 15-jarige leeftijd dus, met vader, een jongere broer en drie zusters naar Nederland, om daar zijn studies voort te gaan zetten.

Op de kostschool te Tilburg was hij om zijn rechtschapenheid zeer gezien bij zijn mede-scholieren, voor wie hij altijd in de bres sprong als hij meende, dat hun onrecht werd aangedaan.

Dit maakte hem erg bemind bij zijn vrienden, maar zou hem later ook even gehaat maken bij zijn vijanden.

Toen de Duitsers in Mei 1940 binnenvielen, zwoer hij de duizenden onschuldig vermoorden te wreken. Toen de ondergrondse dan ook georganiseerd werd, was hij er als de kippen bij.

Hij wist wat het betekende bij de Knokploeg van de ondergrondse te zijn. Hij wist dat zijn leven, nog zo jong en veelbelovend, elk ogenblik in gevaar verkeerde, en toch: hij sloot zich aan en was bij het saboteren van troepentransporten, bij het overvallen van distributie-bureaux en gevangenissen om gevangen kameraden te bevrijden, haantje de voorste. Voor hem was geen gevaar te groot als het zijn makkers gold. Bij gevechten met de Wehrmacht stond hij altijd op de gevaarlijkste plaats. Zijn strijdmakkers zagen in hem een trouwe broeder, de verpersoonlijking van de verbroedering.

Toen het hem in Brabant te warm werd, dook hij onder en werd spoedig met een uiterst gevaarlijke opdracht naar Rotterdam gezonden. Ook hier heeft hij zijn makkers door zijn onverschrokken voorbeeld moed gegeven om door te blijven strijden voor de vrijheid, het grootste geluk van een volk.

Door zijn vele „operaties" was Boy bij de Duitsers verre van onbekend en reeds lang gezocht. Dikwijls hadden ze reeds hun netten uitgezet om hem te vangen, maar telkens was hij hen te vlug af geweest. Op de wonderbaarlijkste wijze wist hij soms te ontsnappen.

Op een morgen echter, bij het verlaten van de kerk in Den Haag, werd hij gearresteerd en men vond op hem twee automatische pistolen. Boy wist nu wat hem te wachten stond. Hij wist dat hij nu weldra voor het vuurpeloton moest staan. Doch hij schrok er niet voor terug, hij was niet bang voor de dood.

Hij wist dat men hem zou gaan martelen en pijnigen, alvorens hem te fusileren, om inlichtingen te krijgen omtrent de Ondergrondse. Hij was echter vastbesloten niets, geen woord te zeggen, dat zijn kameraden zou kunnen verraden.

Bij de belofte van de Gestapo hem vrij te laten en terug te laten keren naar zijn ouderlijk huis op Aruba, als hij zijn kameraden maar bekendmaakte, antwoordde hij fier: „In het huis van mijn ouders is geen plaats voor een verrader".

o o o

Op de kille herfstmorgen van 6 November werd op de Scheveningse duinen het vonnis voltrokken. Daar stond Boy, een jongeman van 22 jaar, in de bloei van zijn leven, voor de koude lopen van het vuurpeloton.

Zijn laatste gedachten, voordat het moordend lood zijn werk verricht had, zullen zeker bij zijn dierbare ouders geweest zijn, zijn ouders waar hij zo innig van gehouden heeft. Hoe zwaar zal de strijd niet geweest zijn; één woord maar en hij zou vrij zijn. Maar néé, Boy wilde niet vrij zijn ten koste van zijn kameraden. Hij wilde sterven voor zijn ideal: de Vrijheid.

Op het commando „Vuur" riep Boy: „Voor Koningin en Vaderland, Leve de Vrijheid."

o o o

Nu rust hij in de aarde op zijn geboorte-grond, die hij zo heeft lief gehad, temidden van het volk, voor wiens geest hij altijd een lichtend voorbeeld van vaderlandslievendheid en plichtsbetrachting zijn zal.

Hem hebben ze kunnen doden, maar zijn geest van trouw en van vrijheid zal in ons voort leven, zijn voorbeeld zal ons altoos blijven leiden, zijn heldhaftig gedrag zullen wij nooit vergeten.

Gij, jeugd van Groot-Nederland, gij komende generatie, bouwt verder aan de vrijheid van ons Vaderland, waarvan de grondslag gelegd is door jonge martelaren als Boy.

R.I.P.